

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/127/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717208211
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8717208211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému M. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. A. - Z. E. XX, XXX XX G. A. - Z. E., v konaní o zaplatenie 5.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 18Csp/69/2017 - predtým 113, teraz 127, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania stranám n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. Žalobu zamietol, II. Priznal žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., účinného ku dňu 22.04.2010.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že posúdil žalobu ako nedôvodnú a neopodstatnenú, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že bola riadne doručená výzva o mimoriadnej splatnosti zo strany právneho predchodcu žalobcu, pričom súd zistil, že dňa 8.3.2012 právny predchodca doručoval oznámenie o mimoriadnej splatnosti ku dňu 7.3.2012, avšak uvedená výzva nebola doručená žalovanému, ale dňa 13.3.2012 jeho mame, a tak súd je toho názoru, že bolo v danej veci potrebné zaoberať sa otázkou vecnej legitímácie strán sporu v tomto konaní. V zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách žalobcu zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle §92 ods.8 zákona o bankách to, že spoločnosť Slovenská sporiteľňa a.s., ako veriteľ písomne vyzvala žalovaného ako dlžníka na úhradu dlhu a ten bol napriek výzve v omeškaní so splátkami nepretržite 90 kalendárnych dní, keďže splnenie tohto postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky. Žalobca síce predložil výzvu k úhrade zo dňa 25.11.2014, ktorú on zasielal žalovanému a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 8.3.2012, ktorá však nebola doručená žalovanému. V danom prípade je potrebné aplikovať ustanovenia lex specialis §92 ods.8 zákona č.481/2003 Z.z., v zmysle ktorého v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi za podmienok stanovených v zákone o bankách. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol nie je možné dospieť k záveru, že predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný a teda nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania. Právny predchodca žalobcu sa mal správať tak, aby spĺňal požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa.

Žalobca nepreukázal doručenie výzvy na plnenie žalovanému a uvedený predpoklad je zákonným predpokladom pre platne postúpenie pohľadávky a musí byť splnený v čase postúpenia pohľadávky. Nakoľko nebola v konaní preukázaná aktívna legitímácia žalobcu, preto v celosti súd žalobu zamietol. Na margo veci súd prvej inštancie uviedol, že banka musí najskôr vyzvať klienta na úhradu peňažného záväzku a tak môže postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, ktorá nie je bankou a v prípade, ak by klient, ktorý bol v omeškaní uhradil peňažný záväzok, tak banka takto nemôže postupovať.

4. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému náhradu trov konania ako úspešnému v rozsahu 100%.

5. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Žalobca konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Celkom 964 dní. Zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 18.07.2011, a výzvou zo dňa 08.03.2012 označenou ako vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Ak sú uvedené podmienky splnené, čo bolo podľa názoru žalobcu v danom prípade v konaní riadne preukázané postúpením banky zo strany na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalobca má za to, že predmetné výzvy boli riadne založené do spisu na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 04.03.2019. Na základe vyššie uvedeného má žalobca za to, že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy podstatné pre rozhodnutie vo veci, respektíve naň pri rozhodovaní vôbec neprihliadol. Žalobca nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie v zmysle ktorého výzva nebola doručená žalovanému, ale dňa 13.03.2012 jeho mame. Uvedené žalobca považuje za absurdné, nakoľko žalovaný má evidovaný trvalý pobyt práve na tejto adrese, pričom aj sám žalovaný označil v zmluve túto adresu, ako adresu svojho trvalého pobytu. V tejto súvislosti poukázal žalobca na bod 10.2 a 10.5 všeobecných obchodných podmienok, z ktorých citoval. Z uvedeného je zrejmé, že aj v prípade, ak by žalovaný odmietol prevziať predmetné výzvy, tieto výzvy sa považujú za doručené. V konaní však nevyšlo najavo, že by sa žalovaný zdržiavala na inej, ako v zmluve uvedenej adrese, a má trvalý pobyt riadne prihlásený na adrese G. A. - Z. E. XX. Žalobca má preto za to, že uvedené výzvy sa dostali do dispozície žalovaného a rovnako má za to, že žalovaný si sám zodpovedá za uvedenie pravdivých údajov, ako aj za svoju adresu trvalého pobytu. K predmetným výzvam pripojil žalobca aj kópiu doručeníek, ktoré preukazovali doručenie týchto výziev žalovanému. K záveru súdu, že uvedené výzvy prevzala mama žalovaného a preto ich nemožno považovať za doručené žalobcom, žalobca uviedol, že táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, nakoľko zásielky boli doručované do vlastných rúk priamo žalovanému, a preto skutočnosť, že je na doručenkách uvedené O. mama nie je dostatočným preukázaním toho, že žalovaný zásielky neprevzal. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že ak by aj v konaní bolo preukázané, že uvedené zásielky prevzala mama žalovaného, potom je nesporné, že tak mama žalovaného nemohla urobiť svojvoľne, ale na základe splnomocnenia žalovaného na preberanie zásielok, nakoľko išlo o písomnosti určené do vlastných rúk žalovaného. Poštový doručovateľ by bez splnomocnenia nemohol písomnosti do vlastných rúk dovoliť prebrať inej osobe v mene adresáta, ak preto mama žalovaného prevzala zásielky na základe splnomocnenia žalovaného na preberanie zásielok. Potom nemožno spochybníť, že tieto výzvy boli žalovanému riadne doručené. V tejto súvislosti poukázal žalobca na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Obdo/28/2016 zo dňa 25.04.2016. Zároveň poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 363/2011 zo dňa 24.08.2011. Pre úplnosť žalobca uviedol, že v prípade, ak by mama žalovaného prevzala zásielku bez toho, že by bola na preberanie zásielok žalovaným splnomocnená, potom pochybil poštový doručovateľ, ktorý jej takúto zásielku nemal vydať. bolo by v extrémnom rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by súd pochybenie poštového doručovateľa pripisoval na ľarchu žalobcu a uzavrel by, že v konaní nebolo preukázané doručenie tejto výzvy napriek jednoznačnému dôkazu o jej doručovaní. Žalobca na základe uvedeného považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, nakoľko z vykonaných dôkazov nesporne vyplýva, že žalovanému boli uvedené výzvy riadne doručené, avšak súd napriek týmto dôkazom bez náležitého odôvodnenia dospel k záveru o opaku. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporne preukázané, že žalovaný

bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (vyše pol roka) a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 1 zákona o bankách. Žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil možnosť odchýlného dojednaní si zmluvných povinností medzi postupcom a žalovaným. Poukázal na § 89 ods. 1 zákona o bankách, z ktorého citoval a na článok II. bod 2 zmluvy, ktorý tiež citoval. I na článok 19 bod 19.16, ktorým klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premilčané alebo nepremilčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Zároveň žalobca poukázal na znenie ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky, a to Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp.zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, sp.zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016 a sp.zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016. žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na to, že v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok úveru, a to najmä výzvou zo dňa 18.07.2011, pričom doručenie tejto výzvy žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepoprel. Rovnako opätovne zdôraznil splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Mal za to, že v konaní preukázal prílohou č. 1 v zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu splnenie týchto podmienok.

7. Žalobca zároveň namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý mu mal znemožniť, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na článok 1, 2 ods. 1, 2, článok 3 ods. 2, článok 10 ods. 1, článok 12, článok 17 CSP. Konanie sa žalobcovi od začiatku nejaví ako spravodlivým. Po podaní žaloby bol na súde prvej inštancie dňa 14.09.2017 vydaný platobný rozkaz, ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe v celom rozsahu. Predmetný platobný rozkaz bol neskôr uznesením zo dňa 14.03.2018 zrušený a to len z čisto formálneho dôvodu, nakoľko platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk. Na jednej strane súd prvej inštancie vydal v skrátrenom konaní platobný rozkaz a mal za to, že žalobcov nárok je dôvodný a preukázaný, a na druhej strane v konaní súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol s odôvodnením, že je nedôvodná a nepreukázaná. V tomto prípade sa podľa názoru žalobcu jedná o zjavnú zmatečnosť. V tejto súvislosti poukázal na obsah práva na spravodlivý proces, okrem iného aj kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, ako aj právo na riadne vypořádania sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu. V konaní je podľa názoru žalobcu nesporné, že predmetné výzvy boli žalovanému riadne doručené, žalovaný uvedené nespochybnil k žalobe ani neskôr v konaní sa žiadnym spôsobom nevyjadril a bol absolútne pasívnym. Pasivita sporovej strany môže predstavovať sankciu v podobe rýchlej straty sporu. V tejto súvislosti poukázal žalobca na ust. § 151 ods. 1 CSP, a uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018. Podľa žalobcu je zrejme, že v danom prípade súd prvej inštancie favorizoval žalovaného, keď mu poskytol takú ochranu, že napriek pasivite a nepopretí ani jedného zo skutkových tvrdení žalobcu, napríklad doručenie výzvy rozhodol tak, že žalobu zamietol. Takýto postup je potom nutne v rozpore s princípmi a ustanoveniami CSP, nakoľko ide o nesporné skutkové tvrdenia a súd prvej inštancie mal žalobe vyhovieť. Žalobca ani nemohol efektívne uplatniť prostriedky procesného útoku, nakoľko považoval uvedené tvrdenie za nesporné, pričom jedinou spornou otázkou bola pre súd prvej inštancie výška uplatneného nároku, ku ktorému zaslal súdu prvej inštancie špecifikáciu, a to aj napriek tomu, že si uplatňoval minoritnú istinu vo výške 5.000,- Eur. Dňa 04.03.2019 súd prvej inštancie otvoril pojednávanie pričom zistil, že na pojednávanie sa nedostavil žalovaný, u ktorého považoval doručenie za vykázané. Za účelom opätovného zisťovania trvalého pobytu žalovaného, ako aj za účelom špecifikácie žalobného nároku odročil pojednávanie na 04.04.2019. Tento deň pojednávanie neotvoril, nakoľko nebolo vykázané doručenie u žalovaného. Po tomto pojednávaní už súd prvej inštancie žiadne ďalšie nenariadil, napriek tomu, že pojednávanie zo dňa 04.04.2019 bolo vzhľadom na jeho obsah úplne zbytočné. Na žiadnom pojednávaní sa však nerozporovala skutočnosť, ohľadom aktívnej legitímácie žalobcu alebo splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie bez ďalšieho žalobu žalobcu zamietol. Podľa názoru žalobcu je zrejme, že boli porušené práva žalobcu na spravodlivý proces, podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko mu súd prvej inštancie neurčil žiadnu súdnu ochranu. Neurčil spornosť nároku, neumožnil vyjadrenie k spornej otázke, nenariadil vo veci pojednávanie, pričom to, ktoré prebehlo dňa 04.04.2019 bolo minimálne v

rozpore s princípmi hospodárnosti konania. Nesprávne postupoval ohľadom doručovania zatajujúceho sa žalovaného, a napokon rozhodol prekvapivo a arbitrárne. Žalobca je toho názoru, že nesprávny postup súdu prvej inštancie preukázateľne dosiahol takú intenzitu, že k porušeniu práva na spravodlivý proces, na úkor žalobcu došlo. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 388 CSP zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, respektíve v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP, rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 528,88 Eur, ktoré špecifikoval a v konaní si uplatnil.

8. Vyjadrenie k odvolaniu do spisu predložené nebolo.

9. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 01.12.2020 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou inou vadou konania - nepreskúmateľnosťou, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú a neopodstatnenú, lebo mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že bola riadne doručená výzva o mimoriadnej splatnosti zo strany právneho predchodcu žalobcu, pričom súd zistil, že dňa 08.03.2012 právny predchodca žalobcu doručoval oznámenie o mimoriadnej splatnosti ku dňu 07.03.2012, avšak uvedená výzva nebola doručená žalovanému, ale dňa 13.03.2012 jeho mame a tak vyslovil názor, že bolo v danej veci potrebné zaoberať sa otázkou vecnej legitímácie strán sporu v tomto konaní. Žalobca síce predložil výzvu k úhrade zo dňa 25.11.2014, ktorú on zasiaľal žalovanému a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 08.03.2012, ktorá však nebola doručená žalovanému. Preto súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie lex specialis § 92 ods. 8 zákona č. 481/2003 Z.z. v zmysle ktorého v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas, je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi za podmienok stanovených v zákone o bankách. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, respektíve pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol, nie je možné dospieť k záveru, že predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný a teda nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom sporu. Súd prvej inštancie vyvodil, že právny predchodca žalobca sa mal správať tak, aby spĺňal požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca nepreukázal doručenie výzvy na plnenie žalovanému a uvedený predpoklad je zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky a musí byť splnený v čase postúpenia pohľadávky. Žalobca namieta, že výzva zo dňa 18.07.2011 a výzva zo dňa 08.03.2012, označená ako vyhlásenie mimoriadnej splatnosti boli riadne založené do spisu na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 04.03.2019. Preto má za to, že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy podstatné pred rozhodnutie vo veci, respektíve na ne pri rozhodovaní vôbec neprihliadol.

13. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, na ktorý poukazuje žalobca, je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli stranami prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplynuli z prednesov

strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

14. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) CSP je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

15. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

16. Tak, ako uviedol odvolací súd vyššie žalobca namieta, že súd prvej inštancie nevykonal dôkazy podstatné pre rozhodnutie vo veci, respektíve na ne pri rozhodovaní vôbec neprihliadol. Týka sa to výzvy zo dňa 18.07.2011 a výzvy zo dňa 08.03.2012 označenej ako vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Uvedené sa však nezakladá na pravde. Tak, ako odvolací súd citoval už vyššie z bodu 17 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, súd prvej inštancie sa touto otázkou zaoberal a zistil, že výzva z 08.03.2012, konkrétne oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti nebola doručená žalovanému Miroslavovi Pappovi, ale jeho matke pani Pappovej dňa 13.03.2012. Preto sa zaoberal otázkou vecnej legitímácie strán v tomto spore.

17. Aj keď žalobca nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie v zmysle ktorého výzva nebola doručená žalovanému, ale dňa 13.03.2012 táto skutočnosť bola objektívne zistená tak súdom prvej inštancie, tak bola vyhodnotená a vyplýva aj z doručky, ktorú sám žalobca predložil s oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 08.03.2012 do spisu. Tomu neodporuje ani bod 10.2 všeobecných obchodných podmienok na ktoré poukazuje žalobca, z ktorých vyplýva, že pri osobnom doručovaní písomností sa písomnosť považuje za doručení odovzdaním, pričom za odovzдание sa považuje aj prípad, ak adresát takúto písomnosť odmietne prevziať. Odmietnutie prevzatia písomností z výsledkov vykonaného dokazovania, ale ani z tvrdenia žalobcu v priebehu konania na súde prvej inštancie nevyplýva. Neodporuje to však ani bodu 10.5 všeobecných obchodných podmienok, z ktorých vyplýva, že klient je povinný oznámiť banke adresu, č. účtu, č. faxu alebo telefaxu alebo iných elektronických prostriedkov na ktoré mu bude banke zasielať alebo oznamovať všetky oznámenia a dokumenty. Klient je povinný bezodkladne informovať banku o akejkoľvek zmene týchto údajov. Ak klient o takejto zmene banku neinformuje považuje sa za doručenie vykonané na poslednú banke známu adresu, prípadne na poslednú banke známe č. telekomunikačného prostriedku za riadne vykonané. V danom prípade však nedošlo k uloženiu zásielky prípadne jej vráteniu. Zásielku prevzal niekto iný ako jej adresát. Konkrétne matka žalovaného. Skutočnosť, že na doručenkách je uvedené Pappova mama, podľa názoru žalobcu nie je dostatočným preukázaním toho, že žalovaný zásielky neprevzal. Odvolací súd s takýmto názorom nesúhlasí. Skutočnosť, že výzvy sa dostali do dispozície žalovaného, prípadne, či poštový doručovateľ mohol alebo nemohol bez splnomocnenia písomnosť do vlastných rúk predať inej osobe v mene adresáta, nebola v konaní preukázaná. Žalobca nepreukázal, že by matka žalovaného mala splnomocnenie zásielky za žalovaného prevziať.

18. Podľa ust. § 92 ods. 8 veta prvá zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta.

19. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá dňa 22.04.2010 zmluva o splátkovom úvere, v zmysle ktorej bol poskytnutý úver vo výške 46.100,- Eur, kde mal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v mesačných splátkach vo výške 75,58 Eur do 30.04.2010 a od 15.5.2010 373,40 Eur k 15 dňu kalendárneho mesiaca a konečná splatnosť úveru bola stanovená 15.04.2030. Dňa 22.04.2010 uzatvoril právny predchodca žalobcu so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok a žalovaný čiastočne plnil žalobný nárok. Žalovaný bol v konaní nečinný, nevyjadril sa k žalobe a nezúčastnil sa pojednávania. Jednalo sa o úver spotrebiteľský, ktorého úprava v čase uzatvorenia zmluvy bola obsiahnutá v zákona č. 129/2010 Z.z. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v ust. § 524 a nasledujúcich. V prejednávanej veci postupom bola banka, a preto pri rozhodovaní sa musela zohľadniť i špeciálna úprava postúpenia pohľadávky, obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách, v znení ako odvolací súd uviedol vyššie.

20. V ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách tento špeciálny právny predpis upravoval osobitný postup pri postúpení pohľadávky voči inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Zákonnými podmienkami pre takéto postúpenie boli existencia splatnej pohľadávky, písomná výzva k zaplateniu a dlžníkove omeškanie so splnením trvajúce nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

21. Žalobca aj napriek pochybnostiam o ktorých špekuluje v odvolaní nepreukázal, že výzva zo dňa 08.03.2012 bola doručená žalovanému. Názor súdu prvej inštancie, že pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, respektíve pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol, nie je možné dospieť k záveru, že predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný, a teda nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, podľa názoru odvolacieho súd zodpovedá pravidlám formálnej logiky. Odvolací súd súhlasí i s dodatkom súdu prvej inštancie, že právny predchodca žalobcu sa mal správať tak, aby spĺňal požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca nepreukázal doručenie výzvy na plnenie žalovanému a uvedený predpoklad je skutočne zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky a musí byť splnený v čase postúpenia pohľadávky. Správne preto súd prvej inštancie z dôvodu nepreukázania aktívnej legitímácie žalobcu, žalobu v celosti zamietol.

22. K odvolacej námietke žalobcu, keď poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.04.2016, sp.zn. 3Obdo/28/2016, z ktorého vyplýva, že ak adresát zásielky splnomocnil na jej prevzatie inú osobu, považuje sa zásielka za doručenú okamihom, kedy ju prevzal splnomocnenec adresáta, splnomocnený na preberanie písomností preberá na seba ich adresát aj zodpovednosť za následky spojené s prevzatím zásielky, prostredníctvom splnomocnenca (plynutie lehoty na splnenie povinností, plynutie lehoty na podanie opravného prostriedku a podobne) je podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade nepoužiteľný. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný splnomocnil svoju matku na preberanie zásielky. Túto skutočnosť začal tvrdiť žalobca až v odvolaní, pričom ani v priebehu konania ani v priebehu odvolacieho konania túto skutočnosť riadne nepreukázal. Táto nevyplýva ani z dokumentácie, ktorú predložil do spisu. Námietka žalobcu, čo do pochybenia poštového doručovateľa, ktorý by zásielku nemal vydať matke žalovaného, nemá vo vzťahu k žalobe právny význam. Tak ako odvolací súd konštatoval vyššie právny predchodca žalobcu mal riadne zisťovať doručenie zásielky pre možnosť postúpenia pohľadávky a zistiť skutočnosť prečo zásielka bola doručená matke žalovaného a nie priamo žalovanému.

23. K ďalšej odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie označil za neprijateľné a neplatné samotné zákonné ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že nasledujúce ustanovenie, a to ust. § 525 Občianskeho zákonníka určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť, pričom postúpenie určitých pohľadávok môže byť zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určitých podmienok. Podľa názoru

odvolacieho súdu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je práve takým ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky popri všeobecných podmienkach uvedených v Občianskom zákonníku, za ktorých môže byť banková pohľadávka postúpená. A to, ak je pohľadávka splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 dní. Teda to sú 3 podmienky, ktoré predstavujú zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Následkom postúpenia pohľadávky, ktorá podľa ust. § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Teda ak dôjde k postúpeniu pohľadávky ohľadne ktorej to zákon zakazuje alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Podmienky platnosti postúpenia pohľadávky sú uvedené v zákonom predpise. Ide o predpis verejného práva. Zmluva o postúpení je občianskoprávnou zmluvou, ktorú upravuje Občiansky zákonník. Táto charakteristika zmluvy nevyklučuje možnosť upraviť osobitné podmienky jej platnosti pre špecifický okruh pohľadávok, v danom prípade sa jedná o bankové pohľadávky v osobitnom zákone verejnoprávnej povahy, teda v zákone o bankách. Tak ako odvolací súd uviedol vyššie, a ako konštatoval aj súd prvej inštancie, písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky. Žalobca nepredložil riadne dôkazy v konaní, že by splnil prvú podmienku kogentne stanovenú v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Písomné oznámenie postupcu, teda žalobcu v danej veci žalovanému, o postúpení pohľadávky nie je už tou výzvou, ktorú má na mysli ust. § 92 zákona o bankách a nemôže ju ani nahradiť. Odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018, ktorý je publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdu Slovenskej republiky ako R60/2018, z ktorého vyplýva, že ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta súvisiace s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením je neplatný právny úkon. Na neplatnosť postúpenia musí súd prihliadať aj bez námietky, teda z úradnej povinnosti. S týmto názorom odvolací súd plne súhlasí.

24. K odvolacej námietke žalobcu s poukazom na bod 19.16 obchodných podmienok, ktoré predložil žalobca spolu so žalobou, vo vzťahu k ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách odvolací súd uvádza, že žalobca ani v žalobe, ani v priebehu konania svoju aktívnu vecnú legitímáciu z bodu 19.16 obchodných podmienok nepreukazoval. Urobil tak až v odvolaní. Zároveň poukazoval na dispozitívnosť ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, s potrebou aplikácie ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že ust. § 89 ods. 1 v znení tak, ako to uvádza žalobca vo svojom odvolaní bolo zavedené do zákona o bankách až novelou vykonanou zákonom č. 132/2003 Z.z. s účinnosťou od 10.06.2013. Teda 3 roky po uzavretí zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Preto odvolacia námietka žalobcu vo vzťahu k jeho aktívnej legitímácii poukazujúcej na uzavretú dohodu (používajúc nepodpísané všeobecné obchodné podmienky spotrebiteľom) je právne irelevantná. Pre úplnosť však odvolací súd k tejto otázke uvádza, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy uzatvorenej medzi bankou a spotrebiteľom, kde banka je v postavení dodávateľa, nie je možné sa odchýliť od ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v neprospech spotrebiteľa, a to z dôvodu ochrany práv spotrebiteľa tak, ako sú vyjadrené v ust. § 54 Občianskeho zákonníka, v spojení s ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľ by zhoršil svoje zmluvné postavenie, preto by sa jednalo o neplatný právny úkon, ktorý by bol v rozpore so zákonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Aj postúpenie pohľadávky na základe takéhoto právneho úkonu by bolo absolútne neplatné, a žalobca by nebol aktívne legitimovaným na podanie žaloby.

25. K ďalšej odvolacej otázke žalobcu, že vo veci bol vydaný platobný rozkaz a tento bol zrušený iba z dôvodu, že ho nebolo možné doručiť žalovanému, teda že súd prvej inštancie mal za to, že žalobcov nárok je dôvodný a preukázaný, a preto sa jednalo o zjavnú zmätočnosť, odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka sa javí ako dôvodná. Súd prvej inštancie mal skúmať, či sú splnené podmienky na vydanie tohto rozhodnutia, hlavne vo vzťahu k otázke, že sa jedná o spotrebiteľskú vec. Platobný rozkaz nemal byť vydaný. Uvedené však nemá vplyv na správne rozhodnutie súdu prvej inštancie po prejednaní sporu, následne po zrušení platobného rozkazu. K otázke kontradiktórnosti konania, rovnosti zbraní, odvolacej námietke žalobcu, že jeho právo na spravodlivý proces bolo porušené, pretože výzvy boli žalovanému riadne doručené a uvedené nespochybnil v konaní, žiadnym spôsobom sa nevyjadril a bol absolútne pasívnym, odvolací súd uvádza, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú vec, zároveň otázku aktívnej legitímácie, tak ako to súd už uviedol vyššie, skúma súd ex offio. Preto aj táto

odvolacia námietka žalobcu nie je dôvodná. V spotrebiteľských veciach nemožno hovoriť o favorizovaní žalovaného, keď mu súd poskytne ochranu napriek pasivite, použijúc ust. Civilného sporového poriadku, ktoré sa týkajú konaní v spotrebiteľských veciach.

26. Na správne rozhodnutie súdu prvej inštancie nemal vplyv ani jeho postup, keď dňa 04.04.2019 pojednávanie otvoril. Následne toto odročil z dôvodu, že nebolo vykázané doručenie u žalovaného, keď toto malo byť podľa názoru žalobcu zbytočné. Žalobca tvrdil, že súd prvej inštancie už ďalšie pojednávanie nenariadil. Uvedené sa nezakladá na pravde. Z obsahu spisu (čl. 81 spisu) vyplýva, že na pojednávaní dňa 04.03.2019, síce bolo pojednávanie odročené, za účelom vyžiadania správy o pobyte žalovaného a zlustrovania, či sa na súde nevedie konanie o vyhlásení ho za mŕtveho, a poskytnutie právneho zástupcovia žalobcu v zmysle § 181 ods. 4 CSP lehotu 30 dní na špecifikáciu žalobného nároku a právnu kvalifikáciu nároku, ale pojednávanie sa riadne konalo. Uznesením súd pojednávanie otvoril. Na pojednávaní oboznámil s obsahom spisu a výsledkami doterajšieho dokazovania. Právny zástupca žalobcu uviedol, že obsah spisu mu je známy a nežiadal oboznámenie spisu. V plnom rozsahu trval na podanej žalobe a žiadal o odročenie pojednávania za účelom špecifikácie nároku. V zmysle úradného záznamu zo dňa 15.03.2019 bolo zistené v registri, že sa nevedie konanie o vyhlásení za mŕtveho vo vzťahu k žalovanému. Žalobca zároveň predložil vyjadrenie s dátumom 04.04.2019, ktoré obsahovalo špecifikáciu žaloby a prílohy. Následne na pojednávaní 04.04.2019 predložila Puchala, Slávik & Partners, s.r.o., substitučnú plnú moc aj na toto pojednávanie. Od právneho zástupcu žalobcu TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. Zo zápisnice z pojednávania vyplýva, že pred otvorením pojednávania právny zástupca žalobcu konštatoval, že doručil súdu špecifikáciu žalobného nároku s výpismi z účtu o úhradách a pobyt žalovaného nie je zrejmý. Súd preto konštatoval, že nakoľko nie je doručenie u žalovaného vykázanie nie je možné prejednať spor a vo veci rozhodnúť. Preto bolo pojednávanie odročené na 28.05.2019 o 11.40 hodine na č. dverí 25, poschodie 1., za účelom doručenia podania z čl. 86-94 žalovanému na vyjadrenie do termínu pojednávania. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že podanie doručil žalobca do spisu skutočne dňa 04.04.2019, teda v deň pojednávania. Zo zápisnice zároveň vyplýva, že prítomné strany berú termín pojednávania na vedomie, písomne predvolaní nebudú, čo svojim podpisom potvrdili. Dňa 28.05.2019 sa konalo pojednávania, tak ako to vyplýva z čl. 100 spisu, kde bol zas prítomný osobne právny zástupca žalobcu. Zo spisu bolo predložené substitučné splnomocnenie od TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., ktorý splnomocnil Puchala, Slávik & Partners, s.r.o., ktorý prijal splnomocnenie a poveril ďalej v plnom rozsahu B. M. U., advokáta. Bolo zistené, že nedošlo k mimosúdnej vypořádaniu sporu a že žalobca trvá na žalobe. Pojednávanie bolo otvorené, oboznámil sa obsah spisu, a právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na vyjadreniach písomných a ústnych, poukázal na špecifikáciu a v prípade úspechu si uplatnil náhradu trov konania. Nenavrhol vo veci žiadne ďalšie dôkazy. Navrhol vo veci rozhodnúť. Pojednávanie bolo odročené na deň 27.06.2019 o 14.45 hodine na č. dverí 25, poschodie 1, za účelom vyhlásenia rozhodnutia. Prítomný právny zástupca žalobcu zbral termín pojednávania na vedomie, písomne predvolaný nebude, čo potvrdil svojim podpisom. Bol volaný iba žalovaný.

27. Následne dňa 30.05.2019 bolo do spisu predložené vyúčtovanie trov konania žalobcu vo veci. Žalobca si vyúčtoval úkony právnej pomoci za prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie žaloby zo dňa 17.07.2017, a účasť na pojednávaní dňa 04.03.2019, vyjadrenie, účasť na pojednávaní dňa 04.04.2019, účasť na pojednávaní dňa 28.05.2019 + režírný paušál, cestovné náhrady, a náhradu za stratu času, a hotové výdavky. Spolu trovy právneho zastúpenia 1.921,09 Eur, a trovy konania sporu 2.221,09 Eur.

28. Dňa 27.06.2019 ma pojednávaní, kde malo byť vyhlásené rozhodnutie nebol nikto prítomný. Súd zrušil uznesenie o vyhlásení dokazovania za skončené, zrušil uznesenie ktorým bolo pojednávanie odročené za účelom vyhlásenia rozhodnutia, a pojednávanie odročil na termín 15.08.2019 o 11.30 hodine, na č. dverí 25, poschodie I., za účelom výsluchu strán. Mali byť volaní právny zástupca žalobcu, a žalovaný z adresy trvalého pobytu. Z čl. 114 spisu vyplýva, že bol volaný právny zástupca žalobcu TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. Dňa 03.07.2019 o 14.52 hod., bola správa doručená. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní dňa 15.08.2019 o 11.30 hod. s tým, že žiadal rozhodnúť o žalobe na základe predložených dôkazov bez osobnej účasti sporných strán, k čomu v súlade s ust. § 177 ods. 2 písm. b/ CSP udelil súhlas. Zároveň vyčíslil trovy konania na sumu 2.221,09 Eur. Jedná sa o podanie na čl. 116 spisu.

29. V spise sa nachádza aj ďalšie vyúčtovanie trov konania zo dňa 08.08.2019 na čl. 119 spisu v tejto veci, kde trovy súdneho konania boli spolu vyčíslené na sumu 755,46 Eur.

30. Na čl. 125 spisu sa nachádza zápisnica o pojednávaní zo dňa 15.08.2019, kde nebol nikto prítomný. Súd otvoril pojednávanie, oboznámil obsah spisu a vyhlásil dokazovanie za skončené. Zároveň vyhlásil rozsudok tak, že I. Súd žalobu zamietal, II. Súd priznáva žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%,. Teda uvedený výrok súhlasí s výrokom, ako je uvedený v písomnom vyhotovení rozsudku.

31. Práva žalobcu na spravodlivý súdny proces preto porušené neboli. Odvolaciemu súdu nie je jasné, z čoho vyvodzuje žalobca, že mu súd prvej inštancie neposkytol žiadnu súdnu ochranu. Tak, ako odvolací súd konštatoval vyššie otázka aktívnej legitímácie musí byť posudzovaná súdom ex offio. Súd nariaďoval vo veci pojednávania tak, ako to popísal odvolací súd vyššie. Žalobca aj reagoval, využil lehotu poskytnutú mu súdom prvej inštancie na špecifikáciu nároku. Čo sa týka nesprávneho postupu súdu prvej inštancie ohľadom doručovania žalovanému, toto nemalo vplyv na správne rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci. Z obsahu spisu z čl. 62 totiž vyplýva, že po menovanom je vyhlásené pátrania od 22.09.2016, ako po nezvestnej osobe. Ide o oznámenie Okresného riaditeľstva policajného zboru v Poprade, odbor poriadkovej polície, obvodné oddelenie policajného zboru vo Vysokých Tatrách zo dňa 12.03.2018. Následne bol vo veci zrušený platobný rozkaz. Zároveň odvolací súd k námietke, že ide o arbitrárne a prekvapivé rozhodnutie uvádza, že už vyššie konštatoval, že v otázke, ktorá bola predmetom sporu rozhodoval už najvyšší súd, dokonca jeho rozhodnutie bolo publikované aj v Zbierke súdnych rozhodnutí Najvyššieho súdu. Teda v žiadnom prípade nemôže ísť o rozhodnutie prekvapivé.

32. K samotnej nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

33. K ďalšej odvolacej námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Použil správny právny predpis a správne ho aj aplikoval.

34. Ako už bolo vyššie spomenuté, z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredstrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Odvolateľ nepredstrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou.

35. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom to bolo v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivý proces. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania odvolateľa, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite, i vzhľadom k skutočnosti, že sa jedná o spotrebiteľský spor.

36. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil.

37. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. 255 ods. 1 CSP. Neúspešný žalobca nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo a úspešnému žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. Preto odvolací súd z dôvodu hospodárnosti vyslovil, že náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznáva.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.